

KÉSZÍTSÜNK AZ ÉLETÜNKBŐL EGY AJÁNDÉKOT

„Gyertek hozzám...”
(Mt 11,28).

Jézus bennünket is hív, hogy odamenjünk hozzá.

Kinyilvánította, hogy Ő Isten látható arca, a Szeretet-Istené, **aki végtelenül szeret minket** úgy, ahogy vagyunk, képességeinkkel és korlátainkkal, törekvéseinkkel és kudarcainkkal együtt.

Arra hív, hogy bízzunk a „törvényében”, amely nem fog teherként ránk nehezédni, hanem édes és könnyű igalesz, **és örömmel tölti el a szívünket, ha megéljük.**

Odaadást kér, hogy ne forduljunk önmagunkba, hanem nap mint nap ajándékozzuk oda magunkat egyre teljesebben a többieknek.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.”

(Mt 11,28).

Jézus ígéretet is tesz: „... én megkönnyítlek titeket.”

Hogyan? Mindenekelőtt jelenlétével, mert egyre határozottabban és mélyebben jelen van bennünk, ha őt választjuk, mint biztos kapaszkodót az életünkben. Rendkívüli **fénnyel világítja meg hétköznapi lépteinket**, és nehéz körülmények között is segít fölfedeznünk az élet értelmét

És ha elkezdünk úgy szeretni, ahogy Jézus, akkor a szeretetben teljes szabadságot találunk, és erőt a továbbiakhoz, mert Isten élete tör utat bennünk.

„Gyertek hozzám...”
(Mt 11,28).

SZÁRNYAKAT AD, HOGY REPÜLJÜNK

Fogadjuk el Jézus meghívását, menjünk oda hozzá és ismerjük fel, hogy Ő a béke és a remény forrása számunkra!

Fogadjuk meg a „parancsát”, és hozzá hasonlóan mi is törekedjünk a szeretetre a nap folyamán adódó különböző körülmények között a családban, a plébánián, a munkahelyen: **ha megbántanak, bocsássunk meg, építsünk inkább hidakat a falak helyett, és álljunk szolgálatára azoknak, akikre terhek nehezédenek.**

Így fölfedezhetjük, hogy ez a „törvény” nem lehúz, hanem szárnyakat ad, hogy a magasban repüljünk.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” (Mt 11,28).

„Elég, nem bírom már! Tényleg igaz, hogy valahányszor elmondom, mit szeretnék, senki sem hallgat meg?”

A sokadik dühös kifakadásom volt otthon.

Kóborolok az utcán... Az iskolatársaim mind kirándulni vannak, de én nem mentem el velük, mert más terveim voltak a nyárra.

Miközben azon tipródom, hogyan dolgozzam fel a dühömet, ösztönösen betérek az előttem lévő templomba. Amint belépek, hirtelen nagy béke tölt el... sírni kezdek.

Miért leszek ilyen gyakran dühös az utóbbi időben?

Szeretnék panaszkodni Jézusnak... Elkezdem neki sorolni a sikertelenségeim listáját. Könnyek között rájövök, hogy neki tényleg mindent elmondhatok, ő biztos, hogy meghallgat!

„Szeretetek ismertelek meg, és továbbra is hinni akarok ebben, akkor is, ha most éppen nehéz.”

Csendben ülök előtte, és úgy érzem, megkönnyebbülök. Észre se veszem, hogy itt a szentmise ideje, és valaki beül mellém a padba. Felhézek, a szüleim azok. Megöleljük egymást egy kölcsönös „bocsánatkérő” öleléssel. Jézus újra szívem talált! Még egy kicsit maradok, hogy megköszönjem ezt a pillanatot. Majd együtt haza indulunk, és a szüleim meghívnak egy fagyira.